

GÖZYAŞLARIMLA YIKADIM HER SABAH UMUTLARIMI

Bir Mayıs 1999,

Ey ilahem! Ey sevdiğim dilber! Bir kez olsun gözümün içine neden bakmadın? Pandora'nın kutusunun içinde mi yaşadın ömrün boyunca? Yazacağım tüm şiirleri senin için, bir yudum nefesim kalsa da. Tükenmez ömrüm senin kollarında, bir tek sen öldürürsün ufacık bir bakışınla.

Aynanın karşısına geçip kendime baktığımda, sakalı saçına karışmış gözleri ölü balık gibi bakan birini görüyorum. Bugün de tıraş olmadım. Pek de ihtiyacım yok aslında. Yüzümü bile yıkamak istemiyorum artık, kendimi aynada görmeye tahammülüm kalmadı. Sanırım son kez gördüm yüzümü bugün.

Dört Mayıs 1999,

Karanlıklar içinde görünen bir çift göz gülümserse size; korkmayın ondan, kendi gözlerinizi görmüşsünüzdür. Hala ışıldıyordu, gökyüzünün mavisini kadar aydınlatıyordu ruhunuzu. Bu gözler suskun ve gülümsemiyorsa size, artık siz de karanlığın bir parçası, bitmek bilmeyen acılar içinde kıvranan soğuk bir beden olmuşsunuzdur.

Sevmeyeceğim seni
Kalbim durduğunda
Sevmeyeceğim seni
Dünyada tek bir ağaç kalmayınca
Sevmeyeceğim seni
Bütün kuşlar sustuğunda
Sevmeyeceğim seni
Beni sevdiğini duyduğumda

Üç gün oldu hiçbir şey yazmadım. Yavaş yavaş insanlar için bir hiç, böcekler için büyük bir ziyafet olacağını görüyorum. Tamamen bittiğimi düşünüyorum, ellerim artık eskisinden daha çok kasılmaya başladı. Bugün yazdığım bu ufacık şeyler bile, neredeyse bir günümü aldı. Küçük bir veda etmek için dokunmak istiyorum hepimize. Elveda en iyi, en eski dostlarım. Bir tek defalarca bastığım dört tane harf tuşuna veda etmeyeceğim. Sakın bana kırılmayın. Çok görmeyin bu küçük kaprisimi. Sizleri çok seviyorum...

a b c ç e f ğ h ı i j k l m n o ö p r s ş t ü v z

Birçok notun içerisinden, en çok göze çarpan bu ufak satırlar olmuştu, buldukları zaman. Bunları yazan kişi yirmi beş yaşlarında, kimsenin pek de umursamadığı Zafer'in notlarıydı.

Zafer, 16 Temmuz 1974 yılında, orta gelirin biraz üst düzeyi sayılabilecek bir ailede dünyaya gelmişti. Sevimli bir bebek olan Zafer, etrafına gülücükleri bonkörce dağıtıyordu. İki yaşına geldiğinde çok fazla konuşmayan bir çocuktur. Ancak sevdiklerini gördüğünde, kasılmalarından kaynaklı, güçte olsa konuşmaya çalışıyordu.

Okul çağı geldiğinde, bütün çocuklar gibi mahallesinde olan bir okula gitmek istedi. Fakat özel durumundan kaynaklı, engelliler okuluna gitmek zorunda kaldı. İlk okul, orta okul, lise, üniversite derken, bir devlet kurumunda memur olarak işe başlamıştı.

Küçük bir sahil kasabasıydı atandığı yer. Acele ile bir ev tuttu, mütevazı bir şekilde, zevkince döşemişti evi. İşin ilk günlerinde, insanların acircasına bakışları onu rahatsız etmemişti. Bu tarz bakışlar, alışık olduğu bir durum haline gelmişti. Böyle kişilerin düşünce olarak, pek gelişmediğini de biliyordu. Sadece dış görünüm uğruna yapılan hürmetler, parası olduğunu belli etmeye çalışan tavırlar sergileyen sefil insanlar ve bir çok örneklendirebileceği düşünce engellileri...

Zafer'in en sevdiği faaliyet yazı yazmaktı. Lise ve üniversitede de bir çok şiir, deneme yazmıştı. Yazdıklarını ancak dostlarına gösteriyor, onlardan küçük yorumlar bekliyordu. Erhan, Zafer'in pek iyi dostu sayılmazdı. Ancak onunla, nadir de olsa sohbet ediyordu.

Yazılarını göstermeye çalışsa da, Erhan bununla ilgilenmeyip, akli sıra alay etmeye çalışıyordu. Başından geçmiş olduğu ev partilerini, kızlarla neler yaptığını, hatta onlara yalanlar söyleyerek kandırdığını, büyük bir gururla anlatıyordu. Erhan'ın küçük tekel bayisinde, ne kadar büyük entrikalar döndüğünü görmek, Zafer'in içinin acımasına neden olmuştu.

Erhan'ın, Zafer'in yazdıklarına göz gezdirdiği anda, dükkanın kapısı açıldı. O anda Zafer, büyülenmişçesine bakışlarını kapıya doğru yöneltti. Kumralımsı, kızıl, düz olan saçları omuzlarına doğru dökülüyor; bal rengi gözleri, yumuşak yüz hatlarını tamamlıyordu. Güzelliğini bütünleyen pembe bir elbisenin içinde, dükkana doğru giren kızdaydı Zafer'in gözleri. Kalbinin atışları hızlanmış, pembe elbiseli kız yaklaştıkça ölecek gibi hissediyordu. Erhan'a doğru yönelen kız,

-N'aber Erhan. Bana, dört tane şişe bira, iki yüz elli gram tuzlu fıstık, yüz gram da leblebi versene.

-Vereyim hemen. Başka bir şey istiyor musun?

-Yok ya! Yeter bunlar. Öyle takılacağım işte tek başına bugün evde, ufak tefek bir şeyler alayım dedim. Aaa! Sen mi yazdın bunları. Neymiş ki bunlar? Şiirmiş! Baya duygusalsız Erhan.

-Yok yahu, ben yazmadım. Zafer'in bunlar. Ben şiiri, ancak sevdiğim kadının kulağına fısıldarım. O da sadece, birlikte yalnız kaldığımızda.

Erhan, Duygu'ya göz kırptı. Duygu görmemezlikten geldi ve Zafer'in şiirlerinden birini okudu. Zafer, adeta donmuş buz kütlesi gibi kıpırdamadan duruyordu. Okuduğu şu satırlardı,

Kaldırımlarda uyudun mu hiç
Sevdiğini bir saniye daha görmek için
Karlar içinde dondun mu hiç
Aşk nasıl hissettirir bilmek için
Göz yaşarımla yıkadım her sabah umutlarımı
Hayalinle kuruladım ruhumu
Yalan söyledi aynalar bana
Kahkahalarla yaşayacaksın sevdiğinle
Toprağa sarıldım senmişçesine
Etimi kemiğimi sevgiyle bölüştüm
Toprakta yaşayan gönül dostlarımla
Kapat gözlerini sevgilim uyuyalım birlikte

Şiirden oldukça etkilenen Duygu,

-Zafer değil mi isim? Nasıl yazmışsın arkadaşım be! Hüzünlendim vallahi. Pek şanslı bu kız. Söyle bakalım, çok mu seviyorsun bu kızı he?

Zafer konuşmak için hazırlanırken, Erhan lafa girerek,

-Yok be! Öyle işte yazıyor, sonra gelip bana okutuyor, arkadaşlarına okutuyor falan filan işte.

Güçlkle konuşan Zafer,

-Hayır! Ben onu hayalimdeki kıza yazmıştım. Ama, bugün onu göreceğimi sanmıyordum.

Bir yandan siparişlerin son eksiklerini tamamlayan Erhan, diğer yandan da Duygu ve Zafer'i izliyordu. Biraz gülümser ve alaycı bir biçimde Duygu,

-Kimmiş acaba, bugün gördüğün bu hayal kıızı?

-Bunu şuan söyleyemem. Küçük bir kıvılcım bekliyorum sevgimi önüne sermek için.

Duygu Erhan'a doğru bakarak,

-Yok ki biz de böyle bir sevgili. Ah! Ah! Böyle biri çıksa karşıma, tüm sevgimi, kadınlığımı gözümü kırpmadan ona veririm.

Zafer'in istediği cümleler, Duygu'nun ağzından dökülmüştü. Zafer mutluydu, hatta çok mutluydu. Hemen eve gitmek istedi. Pembeli kız haricinde, aklında hiçbir şey yoktu artık. Onun için düzinelerce şiirler yazmak istiyordu, belki de bir şiir kitabı. Ne fark ederdi, sevgisini gösterecek her şeyi yapmaya hazırdı. Duygu'nun gözlerinin içine gülümsedikten sonra, Erhan'a da gülümseyip, yazdıklarını da almadan, tek bir kelime bile etmeden hızlıca evin yolunu tuttu.

Duygu alaycı bir tavırla,

-Ne kadar da tuhaf adammış bu! Bir de gözlerime bakıp gülümsedi.

-Bırak yahu onu! Garip bir çocuk işte. Bu arada aldıklarının parasını ödeme, benden olsun bugünlük. Parti falan yok mu bu günlerde? Yalnız takılıyorsun.

Duygu canı sıkılmış ve sitemli bakışlarla,

-Yok be! Yalnızız bugün, senin için yoksa gelsene bana.

Gözleri ışıldayan Erhan,

-Gelirim tabii ki yavrum! Söyle ne istiyorsan, bira, rakı, şarap hepsi senin bir öpücüğüne bedel.

Bir kahkaha patlatan Duygu,

-Burada olmaz. Ben eve gideyim şimdi. Aşağıdan zile bastığında ben evin kapısını açarım sen de gelirsin. Olur mu bir tanem? Evi biliyorsun değil mi?

-Tam değil ama, bizim Mustafa'nın oturduğu apartmandasın değil mi? Hani şu sahilden, denizden korkan çocuk.

-Aynen canım. Hadi ben kaçtım. Bekliyorum seni.

Zafer eve gittikten sonra bilgisayarını açtı. İlk yaptığı iş sayfalarca "Duygu Duygu..." diye yazmak olmuştu. Birkaç şiir yazdı fakat, Duygu çok daha güzel şiirlere layıktı. Bu şiirler basit ve sıradandı.

İşten döndüğü her gün bilgisayarın başına geçiyor, sayfalarca "Duygu" yazdıktan sonra şiirler yazıyordu. İki haftadır bu rutini gerçekleştiriyordu. İki hafta içinde düzinelerce şiir yazmış, bunlardan en iyilerini seçip, birkaç hediyeyle sevdiği kızın evine göndermek istiyordu.

Yeniden Erhan'ın dükkanın yolunu tutmuştu. Kısa bir selamlaşmadan sonra, Duygu'yu sordu. Erhan esnaf olduğu için, bulunduğu semtten kızlarla olan çapkınlıklarını saklaması gerektiğini düşündü. Duygu ile olan münasebetini gizlemek istiyordu. Soruyu geçiştirmek için ağzındaki kelimeleri geveledi. Zafer, Duygu'nun nerede oturduğunu sordu. Erhan "Mustafa'nın oturduğu yerde bir yerde" diyerek, lafı mümkün olduğunca geçiştirdi. Aşkın bütün büyüü kaplamış Zafer'in gözleri hiçbir şey görmediği için, Erhan'ın garip tavırlarının farkına bile varmadı. Erhan'a işi olduğunu söyledikten sonra, Mustafa'nın evine doğru attı kendini.

Mustafa, on altı yaşlarında bir çocuktur. Diğer çocukların aksine, son bir senedir evden dışarıya çıkmıyordu. Bir sene önce balık tutarken, başına korkunç bir olay gelmiş, artık ne denize ne de sahile çıkabiliyordu.

Zafer Duygu'nun evini sormuş, Mustafaların sol üst katında oturduğunu öğrenmişti. Artık tek yapması gereken hediyeler, notlar ve şiirler göndermekti.

Bir cumartesi günü hediyeler almak için alışverişe çıktı. Çiçekler, çikolatalar, parfümler... Hiç bir şeyi düşünmeden sadece alıyordu. Onu mutlu etmek için her şeyin en iyisi olması gerekti. Her gün farklı hediyeler, notlar ve şiirler, usulca Duygu'nun kapısına bırakılıyor, ardından da kapıya vurulup kaçılıyordu. Hediyelerin teslimi, dolgun bir bahşiş karşılığında Mustafa'nın göreviydi. Parasını düşüncezsizce savuruyordu Zafer. Gitmesi gereken psikoterapileri de bırakmıştı, onlar çok fazla para, alınamayacak bir sürü hediye demektir. Maaşının neredeyse tümünü hediyelere harcıyor, beslenmesine dahi önem göstermiyordu.

Hediyeleri alan Duygu, bunların Zafer'den geldiğini anlaması pek uzun sürmedi. Hayatın sadece maddiyat olduğunu düşünüyor, gelen hediyeleri kısa günün karı olarak sayıyordu. İki aydan beri aralıksız olarak hediyeler ve şiirler gelmeye devam ediyordu. Ne zaman Zafer'i görse ona gülümsüyor. Halini hatırlıyor, yanağına küçük bir öpücük kondurmayı da ihmal etmiyordu. İki ayın sonunda Duygu, bunun biran önce durması gerektiğini, boş yere engelli birine umut vereceğini düşünmeye başlamıştı. Ancak yapmış olduğu küçük sohbetler, çıkarları doğrultusunda olsa da küçük buseler, Zafer'e umutların en büyüğünü vermişti.

Duygu, bütün bunları konuşmak için Erhan'ın dükkanına gitti. Ne de olsa Zafer, onun arkadaşıydı. Duygu ağlamaklı bir sesle,

-Erhan, senin bu arkadaşın var ya! Hani özürlü olan. Bana sürekli hediyeler gönderiyor. Ne yapacağımı da bilmiyorum. Ne olur bir şeyler söyle de, bıraksın benimle uğraşmayı.

-Nereden arkadaşım oluyormuş o özürlü! Buraya arada bir geliyordu, şiirlerini gösterip gidiyordu.

-Ya! Aslında çok romantik. Özürlü ama işte, ne yapayım ben onunla! Hem sen, beni biliyorsun. Ona mı kalacağım ben!

Duygu ve Erhan hararetli konuşurlarken, Zafer'in orada olduğunun farkına bile varmadılar. Zafer, bu sözleri duyduktan sonra, yüreğine kızgın yağ dökülmüşçesine acılar içinde kaldı. O an orada ölmeyi düşündü. Ancak, Duygu'nun ağzından çıkan son sözler, dünyada cehennemi yaşattı. Eve doğru ağır adımlarla yürüdü. Kendini zorda olsa yatağın üzerine bıraktı. Kulaklarında hep "Özürlü ama romantik" sözleri çınlıyordu.

Bunca zaman insanların bakışlarını, alaylarını umursamasa bile, bu sözler ruhunu ve bedenini en karanlık zindana, katıksız hapse mahkum etmişti. Dokuz gün boyunca ağzına bir lokma bir şey koymamıştı. Bu dokuz gün içerisinde, ancak iki kez bilgisayarın başına oturmuştu. En son yazdığı kelimeler, büyük spazmlar geçirmesine ve acılar içinde kalmasına neden olmuştu. Son kez harf tuşlarına bastı, derin bir nefes aldı, tavana bakarak gülümsedi ve bir daha yeniden almamak üzere nefesini verdi.